

LBPRIS

We know
books

OANA ACSINTE

INCONGRUENȚI,

.....

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

INCONGRUENȚI

BLOCUL G2	7
NOPTI	9
ANNA	11
BĂRBAT	16
VECINUL	20
FACEBOOK	24
MERRY CHRISTMAS!	34
CEL MAI BUN	40
PE TOCURI	46

SINGURĂȚĂȚI

TAPET	51
NIC	56
JOC	61
O AMINTIRE	67
SFÂRȘIT	73
FEMEIA DIN AUTOBUZ	79

NINSOARE	82
DILEME	87
SINGUR.....	90
TURBANUL ALB.....	95
CAFENEAUA	99
VIS	102

BLOCUL G2

La ușă mai sunt, una peste alta, câteva cutii pline cu fleacuri: pixuri și creioane, mici obiecte decorative care, cândva, aveau un rost pe rafturile bibliotecii, fotografii, toate aruncate de-a valma în graba de a elibera apartamentul pentru noii locatari. Iau cutia de deasupra și văd colțul unei fotografii alb-negru, cu binecunoscuta tăietură vălurită pe margini făcută cu ghilotina fotografică: frate-meu la 5-6 ani, pe motocicletă vecinului Tănase. Cred că toți copiii din bloc au o fotografie pe Mobra vecinului. Motocicleta o ține într-una dintre cele două boxe de la parterul blocului, lângă rafturile cu murături, și o îngrijește ca pe un membru al familiei. O scoate în fiecare duminică în fața blocului și o șurubărește, o unge cu un ulei negru, o șterge apoi cu o cârpă dintr-un maiou rupt până când nu mai vede nicio pată pe caroseria galbenă. În cartier mai sunt câteva Dacii, dar nicio motocicletă. De fapt, toți copiii de la scara E a blocului G2 își imaginează că vecinul cu motocicletă e bogat: are și televizor color. Și doi băieți, cel mare

de-o seamă cu frate-meu și cu aproape toți ceilalți copii din bloc: cu vară-mea care stă pe același palier cu noi, cu băieții de la trei, cu Cipi de la doi, Cristi de la patru și cu băiatul familiei Teșcu, un puști taciturn și cam ciudat. Mai sunt și alți copii în bloc, cu excepția vară-mii, care e singură la părinți; în fiecare apartament găsești cel puțin doi frați. Când termină școala, îi vezi fie pe-afară cu cheile de gât, fie pe scara blocului (mai ales când plouă), pe preșurile de la uși, jucând cărți, schimbând timbre sau cartonașe cu fotbaliști, făcând mici trocuri cu gumă de mestecat sau ciocolată chinezească.

Ridic cutia și ezit să o așez în grămada cu lucruri de aruncat; o reaşez pe podea și decid să mai arunc o privire.

NOPTI

Am visat-o iar. Cum geme și plânge dincolo de peretele camerei mele, în apartamentul vecin. Cum călca, la început, cu pașii ei apăsați, de femeie voinică, apoi, pe zi ce trece, cu mers din ce în ce mai nesigur, cu pași târșâiți, de bolnav debil.

Frământarea ei nocturnă m-a urmărit peste ani. Știa c-o să moară, nici n-a durat decât vreo jumătate de an, seară de seară: erau mai întâi mersul înainte și-napoi prin dormitorul mic de bloc, apoi plânsul cu hohote înăbușite în batistă și, la urmă, o jelanie când cu sunete ascuțite, când doar șoptite, neinteligibile, ca niște incantații sau blesteme ce răzbăteau până la mine din micul apartament comunist, captivând imaginația copilului care eram.

Când zgomotele blocului se potoleau odată cu lăsarea întinericului, ciuleam urechile, pentru că prin pereții subțiri răzbătea toată deznădejdea unei muribunde.

Până să se îmbolnăvească, ușa casei sale era deschisă tuturor copiilor de pe scară. Cele patru fice ale

ei adunau prieteni, fiecare după vârsta ei: un du-te-vino continuu, iar ea îi așeza la masă, le făcea gogoși cu zahăr vanilat, râdea mult și sănătos.

Uneori, o observam când fuma la geamul bucătăriei, sprijinită cu fruntea în palmă. Avea momentele ei când nu era cu noi, cu gălăgia veselă din jurul ei. Cine știe ce visuri împletea, ce speranțe.

Apoi s-a făcut brusc liniște în casa ei. Într-o zi, fetele au povestit copiilor din cartier că tatăl lor a dat divorț. De atunci n-am mai văzut-o zâmbind măcar. Urca scara gâfâind, cu sacoșe grele în ambele mâini, răspundea absent la salaturile noastre, iar fetele nu ne-au mai chemat niciodată la ele. La puțină vreme, tot ele ne-au spus că mama lor avea cancer. Nu prea știam noi ce e aia, dar atunci au început pașii prin casă, plânsul și gemetele.

Fetele veneau și ele obosite și plânse la școală. Niciun adult nu le-a deschis ușa, niciun alt părinte nu le-a hrănit. Cât a mai trăit, alea șase luni, se târa până la aragaz și le încropea ceva de mâncare, stătea ziua cu ele, le întreba de școală, le arăta cum să-și spele singure lucrurile, iar noaptea mergea prin casă jelindu-și fiicele pe care le lăsa fără sprijin, plângându-și durerile și neputința.

Fostul ei bărbat a venit la înmormântare cu câteva garoafe. Fetele s-au crescut una pe alta și apoi au plecat în lume. Mie mi-a rămas sentimentul stingher de a fi pătruns cu auzul meu indiscret în intimitatea tragică a unui muribund.

ANNA

— Hai, Anna, scoală-te! Hai, ridică-te, își spune Anna ca după fiecare noapte de beție cruntă în care uită de ea, de ceilalți. Încă tulbure, simte dureri ascuțite în coaste și ceva mai jos: bazinul îi pare frânt.

— M-oi fi lovit când am căzut...

Amețită, se sprijină cu mâna de perete și aude scâncetul. Își privește, ca prin ceață, picioarele, șuvoiul roșu care acoperă pragul băii și ghemul de carne vineție încă legat de ea. Trezită brusc, întinde mâinile și ridică pruncul. Cu podul palmei îl lovește pe mijlocul spatelui, cu cealaltă mână îl sprijină la piept, așa cum a învățat la cursurile de Crucea Roșie. Copilul începe să țipe.

— O să scoale vecinii, își spune Anna, târându-se spre bucătărie cu pruncul pe braț. Trage de sertare până găsește foarfecele de croitorie. Nu are spirt în casă, dar pe masă mai e un rest de votcă. Răstoarnă votca peste foarfece și, cu o mișcare precisă, ca atunci când, croind o fustă, știe că nu are voie să greșească tăietura, că alt material nu are, harșt! se desprinde

de copil. Se ridică în picioare și se așază pe scaun. Privește uimită la făptura mică, agitată din poală.

— E fată! Hai să trăiești! Mmmm! Amira! Să trăiești, Amira!

Apoi două zile nu mai știe de ea: agonizează și o trezește din când în când plânsul ascuțit al Amirei. O așază să sugă și cade iar într-o somnolență febrilă. A treia zi o trezesc bubuituri în ușă:

— Deschideți! Miliția!

— Futu-le Dumnezeii lor de vecini!

Anna deschide. Amira plânge speriată.

— Sunteți Bârnovescu Anna? Vă invităm să ne însoțiți la secție!

Știe că n-are rost să se împotrivească, să protesteze. Improvizează un scutec dintr-un cupon de bumbac păstrat pentru o bluză, trage o rochie peste cap și iese flancată de doi milițieni. Câțiva vecini se ȳtesc pe la uși, avizi de un nou motiv de bârfă! Anna coboară cele șase etaje cu noua sa fiică în brațe, pe care o duce ca pe un trofeu. La secție o despart de Amira și o duc într-o încăpere mică, fără geamuri. Alți doi milițieni, foarte tineri, trec direct la subiect, fără politețuri:

— Nume: Bârnovescu?

Anna încuviințează din cap.

— Prenume: Anna? Cu doi de n?

— Da, vă miră?

— Au greșit ăia de la starea civilă, râde milițianul care stă alături, în picioare.

— Nu, n-au greșit. Se-ntoarce spre milițian: Ați auzit de Karenina?

— Cine?

— Las-o baltă, face Anna și își prinde fața în palme, obosită.

— Ocupația?

— Dirijor.

— Asta e meserie?

— Da, am absolvit Conservatorul. Sunt dirijor și predau la Liceul de Muzică. Să trăiesc și eu...

— De ce nu ai declarat nașterea?

— Abia am născut. Nu vă doresc!

— Mmm! Ai născut acum patru zile. De ce nu te-ai dus la spital? Nu erai în evidențele Policlinicii?

— La Policlinică merg dacă-s bolnavă. Și nu-s!

— N-avem chef de glume, tovarășă! De ce nu ai anunțat pe nimeni că ai născut?

— Pe cine să anunț? Cum să anunț? Trebuia să cobor șase etaje. Că la telefon nu mi-a venit rândul. N-am!

— Voi ai să faci avort? Cine te-a ajutat?

— Glumiți! Copilul vine când vrea el. Și-așa naști pe unde te-apucă! replică Anna, care a trăit toată copilăria la țară și a văzut femei născând pe câmp, fără multe fasoane.

— Nu în societatea noastră! Nu ești căsătorită; cum ai făcut copilul?

Anna mormăie:

— Să mori tu că nu știi?

După clipa de uluială, milițianul care stă la masă dă să se ridice enervat. Celălalt îi pune o mână pe umăr și-l temperează.

— Mai ai o naștere până acum și, cu asta, două. Nu ai bărbat, o să te trecem la Moravuri. Ești un exemplu negativ pentru colectivul tău.

Răsfoiește un dosar:

— Avem o fișă că ai mai făcut un avort...

— A fost un avort spontan și acum am născut. Și pentru avortul ăla m-ați mai adus o dată la secție.

— Și acum ce aveai de gând cu copilul ăsta? Ce plănuiai de nu l-ai declarat? Voiai să scapi de el? Vecinii spun că nici pe celălalt nu-l crești tu! Că l-ai dat la țară!

— Fiu-meu e la părinții mei, în vacanță! Ce e nebunia asta? Ce să vreau să fac? Ce treabă au vecinii?

— Există o reclamație că vecinii te-au auzit vâitându-te, citez: *Ce mă fac eu cu tine, măi copile? Că mai bine crăpam amândouă.*

— Așa! Și n-am voie să mă căinez la mine-n casă?

— Adică recunoști că aveai de gând să scapi de copil.

— Nu, n-aveam! Și nu am! Dar mă tem c-o să trăiască în căcatul ăsta de țară în care stă miliția la curul tău să vadă când naști, că femeile voastre nu fac decât câte-un copil, oricât s-ar fute, mă tem de vecinii care nu vin să te ajute, dar te-ar turna oricând și te-ar mânca fript, poate le-o rămâne ceva după tine. Mă tem, nu că n-am s-o pot crește, ci c-am s-o cresc așa cum cere partidul, nu cum vreau eu! Mă tem c-o să întâlnească un bou ca voi și-o să-i facă viața amară și-o să chinuie o muncă de nimic. Mă tem că n-o să-i lăsați orizontul liber, c-o s-o îngrădiți cu doctrine și frici, c-o s-o mutilați și că eu o să asist neputincioasă la toate astea! De asta mă văitam!

În ziua concertului, Anna vine cu Amira, pe care o lasă în sala de repetiții cu costumiera. Își alăptează fata, îmbracă fusta lungă până-n pământ, neagră, și bluza albă, croită în noaptea dinainte, își scutură capul de gânduri, își ia bagheta și intră pe scenă.

Concertul se filmează: va apărea la televizor, la Cântarea României. Liniștea din sală e sinistă. Coriștii pe scenă nici nu respiră. Crainicul citește, ușor contrariat de schimbarea de ultim minut din program pe care Anna i-a scris-o pe un petec mic de hârtie, următoarea prestație scenică. Anna e în față, ridică bagheta și corul începe:

*Aleargă însetat, cal aprins de dor,
Măine îți vor crește aripi pentru zbor!*

BĂRBAT

L-am găsit într-o seară plângând la colțul blocului: deșirat, slăbănog, cu părul bogat și negru căzut pe față. Un plâns tăcut, fără hohote, doar umerii i se scuturau cum stătea întors de la lume, cu mâinile la ochi.

— Ce faci, Toma?

S-a îndreptat repede, și-a șters nasul și, cu lacrimile încă curgându-i pe obraji, a spus dintr-odată:

— Nu mă iubește!

— Cum, că pe tine te iubește toată lumea, i-am răspuns, știind că, în ciuda faptului că era mai retras, puștiul cu vreo patru, poate cinci ani mai mic decât mine era mereu politicos, săritor și mai ales de o frumusețe indecisă, la limita celor două sexe: cu sprâncene arcuite și nas mic, cu pomeți bine conturați, dar linie fermă a maxilarului și o gură perfect desenată. Un adolescent care promitea un bărbat pe cinste.

— Nu, nu mă iubește, a șoptit de data asta trist. Adrian, de la 3. I-am mărturisit în seara asta și m-a bătut.

Atunci am văzut că avea o mânecă a tricoului ruptă și pantalonii plini de praf. Ne-am așezat pe scăările din spatele blocului, sub tei. Deja se întunecase și copiii se strânseseră mai toți pe la casele lor. Mai ieșea câte o gospodină zburlită la vreun întârziat:

— Mihaela, treci acasă!

Toma, cu umerii căzuți, cu privirea spre tenișii roși, mi-a povestit cum mereu a crezut că era greșit, că nu-i plăcea fotbalul și că se făcuse portar doar ca să fie în echipă cu Adrian. Cu Adrian cel athletic, șeful găștii de băieți și prietenul lui cel mai bun. Mi-a mai spus că-l ura pe taică-su, care îi bătea mama ori de câte ori venea beat acasă, și nu era rar. Că-l bătuse și pe el de câteva ori pentru că era pământău, moale, lipsit de zvâc și fără pasiune pentru lucrurile băiețești. A crezut că Adrian era altfel, că avea să-l înțeleagă măcar, dar Adrian l-a umilit, a râs de el în fața celorlalți, n-a putut măcar să țină pentru el tot ce aflase. L-a bătut și el.

— Mie de ce mi-ai spus? am întrebat.

— Tu ne știi pe toți. A zâmbit: nu vezi că toată lumea vorbește cu tine! Știi să ascuți și să taci, e mare lucru, mi-a spus Toma, care mă observase la rândul lui toți anii cât crescuserăm unii pe lângă alții în bloc.

L-am sfătuit să termine liceul și să plece într-un oraș mai mare, la facultate.

— Zici tu că la facultate oamenii sunt altfel?

— Ai să vezi că viața de student e diferită, sunt oameni de toate culorile, ai încredere, vei găsi pe cineva... (ca tine, am vrut să spun, dar m-am oprit). Sunau aiurea vorbele mele de proaspăt studentă, era pentru prima dată când vedeam un alt fel de a iubi, nou și inconfortabil, dar atât de uman și veridic. Toma cel frumos iubea un băiat și nu se sfiise la cei 16 ani ai săi să-și mărturisească iubirea. Ce gest mai bărbătesc să fi vrut orice om pe lumea asta? Să-și deschidă sufletul într-o lume în care niciunul dintre cunoscuți nu simțea ca el, nu era ca el, nu vorbise vreodată astfel despre trăirile sale pentru un alt băiat! Asta undeva la începutul anilor '90, când cel mai scandalos lucru era vreo revistă porno pe care băieții și-o treceau din mână-n mână prin spatele blocului, în chicoteli și exclamații uimite. Cât curaj!

Toată vacanța de vară am vorbit cu Toma despre el, despre visurile sale și despre speranțele pe care și le punea în ce avea să fie viața lui ca student. Ocolea cu delicatețe incidentul cu Adrian, dar visa la o mare iubire împărtășită, la vedere, fără ascunzișuri, fără teamă.

La vreun an după vara aceea, tatăl lui a murit în comă alcoolică, iar ei s-au mutat din bloc. Eu am terminat facultatea și, la un moment dat, am auzit că rămăsese în oraș și se căsătorise cu o fată de la scara B.

Mi-a părut rău că viața în orașul de provincie i-a anulat curajul, l-a schimonosit în individul cu sexualitate reprimată, într-o versiune umană care nu mai era Toma și care, într-o altă seară de iunie, peste niște mulți ani, ca șofer de taxi, m-a adus acasă fără nicio vorbă, fără vreun semn de recunoaștere.